

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiaë M.DC.XCIX.

Concio VI. S. Stephanus. Numinis desertores.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)

En quid pulsus iste divinus per morbos operetur. Nemo proin Deum hodie quocunque modo animi nostri fores cum Deipara & Josepho pulsantem suis ab ostiis repellat. Obvenient nobis omnia bona pariter cum Hospitibus istis nostros intra lares receptis. Totam domum salus beabit, à tam sanctis capitibus profecta. Curramus potius in occursum Hospitum illorum, hoc maximè facerrimo tempore, quò per gratiam etiamnum imas inter pectoris fibras erigi domicilium exambiant. Quibus rebus esse debeat instructum hoc pectoris nostri diversorium, ut possit ab hac creata Triade habitari, in Tub. diximus Anal. p. i. Dom. 4. Advent. ubi unà modum ostendimus, quò his Hospitibus dignum exstrui possit habitaculum. Ea nobis curæ si fuerint, spondeo, adhuc hodie pròni prompti ad nostros præcordiorum penates contendent, & pulsu sanctissimo se nobis reddent manifestos, intraturi ocius penetralia, ut primùm fuerint Deo reserata. Notum proin munus erit & princeps officium, ita totum pectus divinis hisce Hospitibus transcribere, ut nunquam ultra nostris è laribus pedem efferant, donec anima corpore suo soluta, nubes transvolet, & sedes penetret æthereas, Regna beata poli. Amen.

CONCIO VI.

FESTVM S. STEPHANI,

Proto-Mart.

Ecce domus vestra relinquetur vobis deserta.

Matth. 23.

Numinis desertores.

Nihil tam charum, tam rarum est hodie quàm fidelis amicus in adversis AA. Hic sicut difficilis est inventu, ita oppidò pretiosus est, si inventus est in quem tutò possit dolor & anxietas, afflictio & calamitas exonerari. Sed ubi locorum tam fidelis invenietur? hanc quæstionem quasi insolubilem pridem posuit Petrarca:

*Verus amicitie cultor pretiosior auro est,
Et gemmis; sed cum dic ubi reperias?*

G

Hunc

A.
Charus &
rarus est a-
micus et-
iam in ad-
versis.

(1) Barcl.
in Satyr.

(2) Ovid.
trist.

Hunc si Diogenes clarum sub meridiem fumante laterna inquirat, mendum fuerit, ne oleum & operam perdat; plura nempe, ut Boetius clajus (1) argutatur, ad amicitiae Aram donaria pendent aurea vana nuncupantium quam exsolventium. Solo turbine & tragico calu-lydio lapide amicitia (2) probatur, ut Ovid. canit:

*Scilicet ut fulvum spectatur in ignibus aurum,
Tempore sic duro est inspicienda fides.*

(3) Lips.
p. 43.

Juxta Lipsium (3) illa una veri nominis Amicitia est, quae nunquam definit. Verus amicus nullò ævo, nulla tempestate amatum dereliquit; Verus amicus cum Paulino (4) canet fidenter:

*Non dirimar, toto licet abstrahar orbe vel ævo,
Non animò divisus agam, prius ipsa recedet
Corpore vita meo, quam fratris pectore vultus
Si videam patriam damnatum excedere terram
Per freta, per scopulos, per inhospita rura Canopè
Exulis ibo comes cineres interque favillas
Stabo & durabo vivax tibi semper Amicus.*

Hæc hæc amicitia solidam lætitiã parit & solamen in quibuscunque versis, nactum esse amicum, qui miseris fractum erigat, roborat, firmet ut ne malis cedat, sed contra audentior eat. Nota est passim recepta: Amicus in fato, amicus in articulo, amicus a tempore pontem sternunt Rhodano, quò non tantum Rhodanus superet, Acrocerania ponti. At verò redit antiqua quæstio:

*Dic, quibus in terris, Seris tibi magnus Apollo,
Tum pius & constans, tam firmus prostat amicus?*

(4) Cæsar.
l. 3. de
Bel. Gal.

Ait quidem Cæsar (4) olim genus aliquod Amicorum extitisse, quos *durios* appellabant, hos inter ea conditione foedus Amicitiae con-ut cum illis, quorum amicitia se consecrabant, omnibus in vita modis simul & incommodis fruerentur. Si quid illis per vim accidisset vel eundem casum unà ferebant omnes, vel alterò extinctò sibi manus consciscabant. Addit Cæsar, ab hominum memoria repertum nomen qui eò, cujus se amicitiae devovisset, morte sublatò, mori ren-Asi ubi nunc tales Soldurii? Hoc opus, hic labor est. Ubi sunt Am-nes & Sinejæ, quorum etiam ipse Tyrannus Dionisius se tertium op- bat amicum, cum alter pro altero mortem oppetere gestiret. Ubi Pomponii & Volumnii, quibus eadem fides & fidelitas famam pepo-

immortalem? ubi nunc Lucilii & Bruti, quos par amicitia commendat? ubi nunc Pylades & Orestes, de quibus ita Ovid. (5) cecinit:

(5) Ovid.
de Pont.

*Ire jubet Pyladem charum periturus Orestem,
Hic negat, inque vicem pugnat uterq; mori,
Exitit hoc unum, quod non convenerit illis,
Cetera pars concors & sine lite fuit.*

Jurisperorum axioma est, Amicitiam morte dissolvi. At dixerim ego, hoc ipso ex capite Amicitiam dici haud posse, qui morte dissolvitur. Veri nominis amicitia in ipsam quoque se mortem extendit, imò ultra mortem excurrit; hinc actum esse credo de tali amico nos inter terrarum accolos investigando. Exeat orbe, qui talem amicum querit, cœlos ipsos penetret, ut reperiat numeris omnibus absolutum, à quo nec in morte deseratur, modò non ipse fœdus amicitiae turpibus ausis disrumpat, suumque deserat Amicum. Talis est, ut verbò dicam omnia, Deus ipse Dominus noster & Salvator; hic hic nullum unquam ipsi per gratiam puro amore unitum hominem deserit, nisi antè per hominem Superis rebellem clemens Deus explodatur. Hanc thesin dum ex officio fusiùs exentero, solitam Auditorum patientiam imploro.

Consolamini pusillanimes, morbis fracti graves animi luctus compescite; fatis obruti mœstos timores proseribite; arumnis exhausti aures atque animos in spem vitæ melioris ex Sacro erigite quotidiano, ubi toties Sacerdos intonat, *Dominus vobiscum*. Dogma est, non tantum S. Patri Augustino (6) receptum, sed passim aliis etiam Patribus usitatum, *Dominus vobiscum*, siquidem vos cum Domino estis; hunc sensum binæ voces pariunt, ut certus sit homo, se à Deo suo neutiquam deserit, si modò ipse Deum suum non deseruit. *A hoc*, verba iterum recito Magni Patris (7) Aug. ut nunquam à se Deus tuus recedat, opus est, ut tu non a Deo tuo recedas. *Noli cadere, & nunquam tibi occidet Sol* Justitiæ, Sol Misericordiæ divinæ. Idem cum Aug. intonat (8) Bernardus: *Fidelis Socius Deus est; non deserit sperantes in se, nisi prior ipse deseratur*. Binis hæc Oraculis etiam Conc. Trid. decretoria verba (9) socientur: *Deus sua gratiâ semel justificatos non deserit, nisi ab eis prius deseratur*. Hoc tam certum est ex scripturis, ut nihil ferè sit, quod pluribus Oraculis cœlo lapsis firmetur quàm præfens assertum. In Historia Regum id prædem Azarias propheta populo inculcavit (10) Israëlito: *Si quaesieritis eum, invenietis eum; si autem dereliqueritis eum, derelinquet vos*. Eadem vox fuit Zachariæ palàm Regi Joas exprobrantis (11) quare Dominum

B.
Veri nominis amicitia extendit se in mortem & ultra.

C.
Probatur ex Script.

(6) S. August. l. de Nat. & Grat. c. 26.

(7) Idem tr. 2. in Joan.

(8) S. Bern. l. de An.

(9) Conc. Trid. Sess. 6. c. 11.

(10) 2. Paral. 15.

(11) 2. Paral. 24.

(12) Job.
10.

dereliquisti? nempe ut derelinquat vos? Idem professus est pluribus locis, Job (12) tibi derelictus est pauper, orphano tu eris adiutor. Sententia est: fac omnes pauperculos ab euclionibus deseri, tu certe solus & unicus omnium eris providus parens, tutor & patronus, si modò tuo à latrone latum quidem unguem pauperie pressi recedant. Testatum id videntur tot millia, imò millones Religiosorum, qui relictis omnibus pauperem Christum secuti, ex piorum fidelium eleemosynis hanc in hoc vitæ annos in densam canitiem extrahunt. Nec vidi, pergit Jobus (13) justum esse à Deo derelictum, aut fame confectum pauperem, qui tamen ex Deo suo per gratiam pependit, nec derelinquet Sanctos, quamvis sancti sunt vel sanctitatis tuendæ studiosi. Verbo: quidquid iustus ciderit, Deum habebit collateralem, qui iusto suppetias ferat in exitu.

(13) Job.
36.

landis quibuscunque ærumnis. Nadasi auctore (14) quoties magis in India angustis aut sudoribus pro Deo fufis Xaverius premebatur, quoties in paterna Xaverii domo toto corpore sudabat Crucifixus, servos illacrimans, & Xaverio Indorum Apostolo in Europa compaffus. Quoties in carceres iustus compingatur? Descendet cum eo in soveam, & vinculis non (15) derelinquet illum, prout in veteri lege ad Josephum discolis fratribus divenditum descendit, eumq; à peccatoribus liberum donec afferret illi sceptrum adversus eos, qui eum deprimebant, evellet Josephum ad principatum Ægypti. Sic post exhaustas calamitates cula in scepra, compedes in stolam byssinam, catenas in torquentium, carcerem in regale solium clemens Deus convertit Josephum. Idem in nova lege ante alios expertus est Martyr ille, qui Petrus Dominicanæ familiae decus & corona, quem ipse Crucifixus in carceribus largo solamine perfudit, suò exemplò ad fortem patientiam haurit, falso per fratres delatum, & perperam carceris antro conclusum, profuse in Tub. diximus Analog. p. 1.

(14) Nadaf
in An. Cru-
cif. hebd. 8.(15) Sap.
10.

D.
Deus sudar
nobiscum,
& in carce-
res descen-
dit.

Imò si Deus pro suo in omnes universali dominio iustum hominem Deique timoratum servum sine præviâ culpa in Orci abyssum intruderet, pœnis avernalibus plectendum, iustus & innocens, amantissimam Orcòmersâ diceret fidenter, quod ille mendicus Theologus cum ei hanc quæstionem proponeret enodandam; dic homo, quid facturus aut facturus esse, si te Dominus majestatis in avernum intruderet? respondit Numine plenus pauper: id Deus meus si faceret, iam ut sic Deum meum binis brachiis meis amplexarer; horum brachiorum alterum, sinistrum nempe, vera est humilitas, & hoc Christo domino fidenter subijcio, ac per ipsum sacratissima Humanitati meæ

adstringo: alterum idemque dextrum Amor est, quò Divinitati ejusdem Domini nostri Jesu Christi adhæresco; sic Deum meum etiam damnatus arctissime complecterem complexu ita insolubili, ut si me sine peccato ad inferos præcipitaret, ibi certus essem, me sine Deo in Orco non hæsurum, imò ipsum etiam Deum mecum ad inferos descensurum; mihi autem longè optatius, longè gratius foret, in inferno cum Deo esse & amore illius, quàm in cœlis loco omnium amœnissimo sine Deo & gratia ejus deliciari. Plura de hoc mirabili mendicabulo ex industria conticefco, ne alibi dictis (in Tub. Anal. p. 1.) præfentes chartas expleamus.

Ex his omnibus ritè perpenfis abundè constat, quàm grandem injuriam Deo irrogent, qui dicunt, se undique à Deo desertos sine prævia culpa fluctuare. Justi si fuerint, & sibi persuadeant, se à Deo desertos esse, quia innocui non unâ sed pluribus arumnis affliguntur, gravissimè errant, & seipsos supplantant. Nunquam Deum sibi magis habent præsentem, quàm si afflicti sint & angustiiati. *Anima afflicta Deo suo vicina est*, inquit Ephrem, de quo plura Elias Cretensis (16) in Lib. qui Doctrina Petri nuncupatur. Effatum Numinis est, à Spiritu S. profectum (17) quem diligit Dominus castigat; si velit autem omnem filium quem recipit. Unde ergò dici potest, deserti à Deo, qui recipitur à Deo, recipitur autem à Deo, qui flagellatur à Deo; ergò procul à Deo abesse non potest homo, nec Deus ab homine, quem Deus cribrat. Firmat hæc omnia vivaci asserto suo Tertul. (18) quem publicè scimus testatum esse, quod, nisi Spiritus sanctus cum Martyribus carcerem subintrasset, nunquam carcerem Martyres ingressuri vel in eo duraturi fuissent. Si autem peccaminosi fuerint & flagitiis merfi decumanis, adhuc etiam hoc in statu sibi pessimè persuadent, se à Deo totaliter desertos esse, licet ipsi Deum dereliquerint, & graviter violârint. Deus, qui omnes vult salvos fieri, nullum etiam hac in vita peccatorem ita deserit, ut totum ab eo vultum avertat; neque ab eo totaliter unquam recedit, licet ab eo millies sit offensus; Nempe, quamdiu homo spirat, & aurâ vescitur mortali, tamdiu semper usum habet liberi arbitrii sui, tamdiu etiam à Deo, utut per hominem deserto, gratia sufficiente dotatur, per quam, si eidem liberè cooperetur, sicut potest cooperari, ad felicitatis terminum pervenire potest sperando ac prænitendo; & hac ratione finalis gratiæ gratiam consequendo; & licet à Deo prævideatur, peccatorem nunquam eò propria ex malitia perventurum, sed sua in obstinacia moriturum & periturum; hîc tamen prævisio finalis malitiæ nihil obest libertati humanæ nec inde ulla necessitas libero hominis arbitrio in-

G 3

fertur,

E.

Dictum scilicet, quò Deus dicitur hominem deserere.

(16) Elias Cret. in l. de Doct.

(17) Hebr. 12.

(18) Tert. l. 16, ad Mart. c. 1.

fertur, non enim ideò in finali malitia peribit, quia id futurum à Deo praevidetur, sed ideò praevidetur, quia ex malitia propria in finali impoenitentia periturus est peccator; dicitur tamen à Deo deseri peccator; quomodo? si nempe homini graviter peccanti, benè operandi gratia efficitur à Deo subtrahitur, vel quando ex infallibili praescientia sua videt eum utur gratiâ sufficienti instructum, nunquam ultra è peccati ceno emerfurum, sed in eo hasurum & periturum. Hoc sensu Judæis hodie desertionem ultimam & finalem comminatus est: *ecce relinquetur domus vestra deserta*, quasi diceret: en popule insipiens & duræ cervicis hebræi, quo pede cepistis, malignari pergitis, tandem vestris in flagitiis moriemini, & ita mei desertores, etiam à me deseremini, ut faciem meam nunquam ultra sitis in æternum visuri, pœnis post fata meri sempiternis. Hinc ultimatam Dei ab hebræis discessum, seu ultimam desertionem ipso Pentecostes die Judæis fecit alta voce prænuntiari & intentari de quo Josephus (19) meminit, in Templo Ierosolimitano festa Pentecostes luce hanc vocem intonuisse sæpius repetitam, *migremus hinc! migremus hinc* (Nulli enim quam etiam peccatori, omnis gratia deficit divina, saltem sufficienti præstò aderit peccanti, cum qua, si velit, possit sursum animos librere; uni adèò peccantium ignavia & obstinationis vitio adscribitur, si tam opportunis non utatur auxiliis peccator. Nulla certe Solis ac imbrium culpâ steriles existunt lapides, sed sua ex natura & duritia obstinata, cum videamus agros passim Solis & imbrium gratiâ fecundari. Nemo proin Deum redarguat facta desertionis finalis, quam sibi magis potius peccator adscribat. Pereat peccator? non ideo perit, quia à Deo desertus est, sed quia Deus ab ipso fuit derelictus, ita ut ipsi peccanti finalis impoenitentia debeat imputari, non Deo, qui etiam peccantem sua sufficienti gratia nunquam destituit, sed eum ut ut hispidum & rebellem ad ampliorem gratiam & gloriam eminens invitat; ut adeo perditio tua sola & unica ex te Israël oriatur, non ex Deo.

(19) Josephus l. 7. de bello Jud. c. 11.

F. Culpâ suâ perit peccator.

G. De Deo aliter loquens graviter punitur. (20) Annua Soc. ad A. 1593. Hist.

Qui aliter de Deo & diviniſſima ejus Clementia loquitur, de Deo hæreticè loquitur & in se iram provocat divinam, ut impoenitentior moriatur, & æternum à Deo, post fata obstinatè obita, verè ac realitèr deseratur. Do rei hujus funestum simul ac terrificum Paradigma in Aquitania petim. Fuit ibidem ut annua (20) Soc. loquuntur, in finem lapsi seculi Caussadæ opibus & fortunis locuples inquilinus; cum gravi morbo premeretur, uxore ad lectum accersita, has in blasphemias voces erupit: an ergò Deus est, cujus Numine ac providentia res humanæ regantur? horruit ad blasphemos ructus femina, aliam

olim & longè sanctiorem sententiam antequam lares patrios desereret, suis à parentibus Gallos inter edocta; hæc omnem quidem lapidem movit, ut virum ab execrabili atheismo deduceret, sed verba nil proficientia ægro dedit femina; cum ergò nequicquam in mitiorem sententiam maritum uxor traheret, alium ex vicinia adduxit, qui potenti suada animò pelleret atheismum. Fecit officium rogatus, ægrumque probè salutatum de Deo interrogare coepit, cui ocius morituriens: quid fratri frater occinis? video, quò tendas. Lusi femellam, à qua pariter te quoque video supplantatum. Falleris sociene: nunquam ita insani, ut Deum esse nescirem, aut eum penitus ejurarem, at verò hoc tibi affirmo: quia Deus me deseruit, ideò vicissim eum desero. Vix vocem hanc Orcò dignam evomuit, ecce, tota subito domus quassatur & enormis horror omnium animis immittitur, ut quanta possent celeritate, se foras proriperent; inde intermisso temporis spatio, ubi ex pavore animos receperunt, in tecta revertunt, ægrumque offendunt jam extinctum, linguâ pariter diductis faucibus & naribus destitutum. Queritur ex parva & innocenti puella, quæ una reliquis omnibus fugâ dilapsis, cum ægro remansit, quid tandem trepidante tota domo acciderit; hæc quid actum sequentibus explicuit: inter horridas ædis concussionem irrupit in cubiculum monstrum horrendum, informe, ingens, rictuque minaci terrificum, quod morientem naso truncatum & linguâ, mox compressa in collo blasphema fauce exanimem dedit. His à puella narratis, ecce tibi denuò tecta concuti, cunctique certatim difugere &c. Hæc celerem vindictam, quâ Deus ultum ivit blasphemiam protervis faucibus eructatam, deseri à se Deum, quòd à Deo esset desertus. Non passus est hanc notam Clementiæ inuri divini justus Judex, qui, ut, hæctenus assertum est, ne quidem sui desertores totaliter deserit, sed eos gratia sufficienti fovet, retinet, & ad poenitentiam expectat. Ostendit hic sodes, quàm acerbè Deus sentiat, si dicatur, nos à Deo deseri, quæ tamen pluribus hodie vel modicè afflictis, communis est paramia.

Quod olim ad Josue dixit misericors Deus, id in Josue omnibus fidelibus servis & amicis suis promisit (21) Deus: *non te deseram, non te derelinquam*; tu modò cave, ne Deum tuum deseras. (21) Jos. 1.
Pari modo, quod olim Patri gentium dixit Abrahæ (22) omnibus (22) Gen. 15.
fidelibus animis Deus commisit: *ego ero Protektor tuus*, seu, ego ero Scutum tuum, ut alii legunt, si tamen tuum etiam Deum Desique gloriam tuis pro viribus propugnes. Notum est Alciati emblema de milite,

H. lite, qui ex scuto, quò hostium tela exceptit, cymbam fecit, cui
 Deus Scutum est nostrum ter-
 ra marique.

alveum pedibus impermeabilem trajecit, inde clypeum osculatus, hic
 inquit, verus & solus mihi amicus extitit, cum premereturque salo, cum
 premereturque salo. Tale Scutum, seu potius talis amictum Abrahae ac Josue
 & omnibus probis Deus est in omni tentatione ac persecutione; Hinc
 Philo cum aliis Judæis coram Cajo Caligula Cæsare ab Appione accusatus
 quòd Cæsari divinos honores non contulisset, aula ejectus, sociis Judæis
 sequentia respondit: *Bono animo nos esse oportet, fratres mei, quibus in-*

terus est Cæsar, quia necesse est adesse divinum, ubi humanum cessat auxilium
 Eusebio (23) teste. Hòc seu scutò seu amicò nixi, fidenter cum Pla-
 mista (24) exclamamus: *Dominus mihi adiutor; non timebo, quia fac-*

tor meus est Deus. (23) Euseb. l. 1. histor. c. 5. (24) Psal. 117.

I. ubi deest
 auxilium
 humanum,
 adest divi-
 num.

Hic spe, hac fiduciali amicitia perpetim animati, nihil
 cum Chryf. timeamus, quam peccatum, quod Amicitia fœdus diffin-
 pat Deum inter & homines pietissimè contractum, hic ut ne unquam
 per nos deseratur, in id seriò incumbimus, ne quidquam tantis
 ci gratiis indignum committatur; ita pariter spem ac fiduciam con-
 piemus, Deum neque hic nos per efficacis gratiæ subtractionem deseratur
 neque post fata totam Divinitatis faciem nostris à flagitiis & flagitiis
 auctoribus averfurum; quod ut omnium à cervicibus mitis ac
 ricors Deus avertat, hodie junctis vocibus Divum martyrem Stephe-
 num imploramus, ut quòd nostris meritis consequi non valeamus, in
 potenti Patrocinio nanciscamur, divinis nempe Amici nostri pro-
 sentem assistentiam in vivis, gratiam ac gloriam ejus post

mortem Deo ac Superis gratiosam.

Amen.

